

DE VRIENDENBAND

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
april 2023
72e jaargang
nr. 2

In dit nummer o.a.

EK Indoor

Enkele technische zaken

Voor het voetlicht: Losse eindjes

De uitvinding van het schrift

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

72e jaargang nummer 2, 2023

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Advertentie YALP	3
In Memoriam Tom Jutte	4
THOR clubicoon Toos van Eekelen-Aarts overleden	5
EK Indoor	6
Enkele technische zaken	8
Advertentie BK Ingenieurs	11
‘Brilliant Bambi’	12
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	13
Stichting Atletiekerfgoed	14
Hoogspringen (vrouwen)	15
Boekbesprekingen	16
Voor het voetlicht special: Losse eindjes	18
Advertentie Global Sports Communication	24
Runner-up Lieke Klaver + advertentie Praktijk Energiek	25
De uitvinding van het schrift	26
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	28
Onze jarigen	32

Kopij Vriendenband juni 2023

Graag vóór 20 mei 2023

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

Het indoorseizoen ligt alweer even achter ons en veel van onze atleten maken zich, met stages in warmer oorden, weer op voor het zomerseizoen. Toch wil ik nog even terugblikken op de grandioze prestaties indoor. Daar is ook in positieve zin al veel over gezegd en geschreven.

Natuurlijk over het verpletterende wereldrecord op de 400 m in 49,26 van Femke Bol met Lieke Klaver in 50,34 in de slipstream. Niet eerder zal het Omnisport in een zinderende finale zo hevig uit haar dak zijn gegaan. Figuurlijk uiteraard, want we hebben deze accommodatie nog hard nodig met het oog op de EK Indoor 2025 in Apeldoorn. Als 'Future Organiser' gaf Nederland tijdens de EK Indoor 2023 in Istanboel (TUR) in elk geval in sportief opzicht alvast haar visitekaartje af. Met zeven medailles in alle kleuren scoorde Team NL een tweede positie in het medailleklassement. Met overtuigende titels voor Femke Bol en natuurlijk het vrouwenteam op de 4 x 400 m.

Laten we nu het *hoogspringen* eens in het zonnetje laten schijnen. Natuurlijk waren we al meer dan aangenaam verrast door de zilveren medaille van Britt Weerman, die met 1,96 m haar Nederlands record evenaarde. Hoe lang was het niet geleden dat een Nederlandse atlete een medaille op dit onderdeel behaalde?

Maar wat te denken van Douwe Amels? Een ode aan Douwe. We hebben genoten van zijn titel en evenaring van het Nederlands record met 2,31 m. Maar ook voor de wijze waarop hij jarenlang met ups-and-downs (dat hoort bij hoogspringen!) naar dit succes heeft toegewerkt. Dat pad was bepaald niet geplaveid met hoge sponsorinkomsten en/of toelage van NOC*NSF. Maar wel kwam hij als voorzitter van de Atletencommissie op voor de belangen van de atleten. Douwe heeft zijn lijf, zijn geest en immer positieve uitstraling laten spreken als voorbeeld voor menig een en laten zien dat met talent, toewijding en volharding veel mogelijk is. En natuurlijk koesteren we het feit dat hij als voormalig atleet van het Jeugdfonds de Vrienden van de Atletiek nog steeds een warm hart toedraagt. Een ware vaandeldrager van de Nederlandse atletiek, die in de Ataköy Arena het succes vierde met de Nederlandse estafette teams op de 4 x 400 m mannen en vrouwen, terwijl 'zijn' goud in de finale nog beslecht moest worden. Ook de Vrienden maken zich op voor het zomerseizoen met, naar wij hopen een sprankelend WK Atletiek in Boedapest. Daarna wachten ons volgend jaar de Olympisch Spelen in Parijs en in 2025 de EK Indoor in Apeldoorn. Een mooie kalender, waarbij we niet alleen de atleten, maar zeker ook het LOC Apeldoorn 2025 alle succes toewensen. Laten we een voorbeeld aan Douwe nemen.

Ik hoop van harte dat we kunnen terugzien op een geslaagde ALV in Vught.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,
Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,
E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl
Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Graag verzoeken wij de leden om het secretariaat te melden, indien uzelf of een u bekende getroffen is door een ongeval, ziekte etc.

Ook geboortes of welke feestelijke gebeurtenissen dan ook willen wij graag delen met onze leden.

Mededeling:

- Op 15 april is de Algemene Ledenvergadering geweest, waarbij ook de toekomst van de vereniging aan de orde is geweest. In de volgende Vriendenband volgt een uitgebreid verslag van de vergadering en de inzichten van de toekomstvisie.
- Vanaf 1 april is de kaartverkoop voor het EK Indoor in Apeldoorn geopend. Het EK zal gehouden worden van 6 t/m 9 maart 2025.
- Op dit moment zijn de competities in alle categorieën weer volop van start gegaan. Deze wedstrijden behoren tot de belangrijkste wedstrijden van onze mooie breedte wedstrijdssport.
- Dit jaar zal het Jeugdfonds weer een aantal nationale topwedstrijden ondersteunen. Op zaterdag 13 mei bij de Ter Specke Bokaal in Lisse is het fonds actief, net zoals bij de Harry Schulting Games op donderdag 18 mei (Hemelvaartsdag) in Vught. Ten slotte ook bij de Gouden Spike in Leiden op zaterdag 10 juni. Tijdens de Gouden Spike zal ook de NK 10 km worden gelopen.
- Dit jaar zal voor het eerst een Voorjaars League voor onze topjeugd worden georganiseerd tijdens de drie wedstrijden in Lisse, Vught en Leiden op het speerpunt Verspringen. Op alle drie de wedstrijden zal een Talent Award worden uitgereikt.
- Op zondag 4 juni zijn de FBK Games. Onze enige internationale baanwedstrijd. Wij willen iedereen aanbevelen om deze wedstrijd te bezoeken en zo te zorgen dat er nu

ook een vol stadion zit, waar we zeker onze toppers als Femke, Lieke en vele anderen zullen kunnen aanschouwen.

Overlijden

- Op 18 februari jl. is Tom Jutte overleden op 82-jarige leeftijd. (zie pag. 4)
- Op 24 februari jl. is Toos van Eekelen-Aarts overleden op 86-jarige leeftijd. (zie pag. 5)

Vacatures

- Graag zoeken wij jonge, enthousiaste leden of niet leden die in hun vrije tijd onze social media willen aanvullen met leuke filmpjes, stukjes etc. Lijkt het je wat, neem dan contact op met het secretariaat.

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547-289 410 | E. info@yalp.nl

Ouderen in beweging
samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwenkampsplaat 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalpLetsPlay

In memoriam Tom Jutte

Op 18 februari jl. is mijn enige broer en tevens lid van de Vrienden op 82-jarige leeftijd overleden. Het ging de laatste twee jaren al niet zo goed met Tom, wat uiteindelijk resulteerde in zijn afscheid, gehouden op 24 februari.

Tom en ik zijn opgevoed in een ‘atletiekgezin’. Vader Frans Jutte als voorzitter, indertijd van Vlug en Lenig in Den Haag, later van de KNAU, en moeder als sprintster en verspringster in de jaren dertig van de vorige eeuw. Zij ontmoetten elkaar door de atletiek.

Tom werd een maand voor de inval van de Duitsers in april 1940 geboren. In de jaren vijftig was hij actief als atleet, vooral in hoog- en verspringen. Eenmaal was hij jeugdkampioen verspringen van Den Haag.

Tom bleef (net als ik) behept met het ‘atletiekvirus’ en werd in 1967 de eerste voorzitter van de fusieclub V&L TC (Vlug en Lenig Trekvogels combinatie). Hij bleef dat bijna drie jaar, omdat het niet te combineren was met zijn uitbreidende gezin en zijn carrière.

Hij bleef met zijn rechtenstudie toch verbonden aan de KNAU, verantwoordelijk voor arbitraire zaken.

Echter, eind jaren tachtig kreeg hij een aanstelling als directeur Nationale Nederlanden in Jakarta, Indonesië. Later ook als directeur NN te Singapore. Zo verloor hij het contact met de atletiek, hoewel hij het wel bleef volgen. Eenmaal terug in Nederland werd hij in 2003 lid van de Vrienden. Misschien door de naam Jutte ...?

Tom en zijn echtgenote Ria waren dik bevriend met Truus en Pim Hennipman, ons allen bekend. De vier vrienden wonen in Leiderdorp en kwamen regelmatig naar onze reünies. De laatste keer dat Tom aanwezig was, was in Lisse. Van de Vrienden kende hij o.a. ook Joke Bijleveld uit Den Haag nog goed.

Tom was een echte familieman en was de spil tussen zijn drie kinderen en zes kleinkinderen.

Wij denken terug aan een warme man in onze familie.

Frank Jutte

THOR clubicoon Toos van Eekelen-Aarts overleden

Op 24 februari overleed ons lid Toos van Eekelen-Aarts op 86-jarige leeftijd na een kort ziekbed. Zij was lid van onze vereniging sinds 1998.

Toos heeft tot haar 43^e aan wedstrijdathletiek gedaan. Haar beste prestaties waren 12,66 m met de kogel en 37,88 m met de discus. Ze haalde op NK's tweemaal het podium.

Toos vertegenwoordigde ook Nederland driemaal in de B-ploeg. Voor THOR was ze jarenlang goed voor heel veel punten in de competitieploeg.

Zij heeft, als trainster, zich ingezet voor de jeugd, maar ook voor de senioren en was de initiatiefneemster voor de opstart van de damesafdeling van de recreatie in 1969, daarnaast leidde zij 35 jaar de gymgroepen.

Toos was actief als jurylid vanaf 1963, maar vooral ook drijvende kracht van het wedstrijdsecretariaat. Een veelzijdiger lid als Toos van Eekelen is er bij THOR nooit geweest. Het was de absolute kroon op al haar werk, dat ze in 2009 Koninklijk werd onderscheiden en lid werd in de Orde van Oranje-Nassau. Evenals haar echtgenoot Jack was ze erelid van haar vereniging.

Toos en Jack waren jarenlang graag geziene gasten bij de Vrienden van de Atletiek.

De Vrienden wensen de familie veel sterkte in deze moeilijke tijd.

CvdM en Rob van Mechelen (die ons tevens vertegenwoordigde bij de uitvaart)

Oranje verovert weer zeven medailles tijdens EK Indoor

De 37^e editie van de Europese indoorkampioenschappen in het Turkse Istanboel werd voor de Nederlandse atletiekdelegatie uiterst succesvol. Net als in het Poolse Toruń twee jaar eerder namen de atleten ook nu weer zeven medailles mee naar huis. De gulden regel dat tijdens ieder toernooi een derde van de atleten boven, een derde beneden en een derde conform verwachting presteert, kwam ook dit keer helemaal uit.

Meeste medailles

Natuurlijk was Femke Bol goed voor twee keer goud op de 400 én 4 x 400 meter estafette, maakte Lieke Klaver het helemaal waar met zilver op de 400 meter en wist Nadine Visser weer een medaille op de 60 meter horden te pakken. Maar wie vooraf geroepen zou hebben dat Douwe Amels hoogspringgoud mee naar huis zou nemen, en dat op dezelfde dag Britt Weerman zich tussen het sportieve Oekraïense hoogspringgeweld met zilver staande zou houden, zou voor gek zijn verklaard. De bronzen 4 x 400 meter mannenmedaille lag in de lijn der verwachting. Dit gebeurde allemaal in vier dagen topatletiek, waarmee Nederland wederom de meeste medailles mee naar huis

Femke Bol was het klapstuk van de vrouwen 4x4, die trouwens allemaal geweldig liepen en het nationale record uit 2021 naar 3.25,66 bijstelden. Vlnr: Femke Bol, Lieke Klaver, Eveline Saalberg en Cathelijnn Peeters. (foto's Eric Roeske)

Na het goud van 2021 nu het brons voor de mannen 4x4, met vlnr: Ramsey Angela, Isayah Klein Ikkink, Liemarvin Bonevacia en Isaya Boers.

nam van alle deelnemende landen, waar alleen Rusland en Wit-Rusland ontbraken vanwege de uitsluiting van de door hun ontketende oorlog in de Oekraïne.

Tegenvallers waren er ook. Jessica Schilder kon haar razendknappe jaar 2022 geen succesvol vervolg geven. Een val eerder in het seizoen in de kogelstootring speelde haar danig parten. De geroutineerde Liemarvin Bonevacia dacht te gemakkelijk de eerste ronde op de 400 meter door te komen en had in de halve finale vanuit baan 2 het nakijken. Hij revancheerde zich evenwel in de estafette als slotloper fabuleus en vocht

zich naar brons. Zonder de ongenaakbare Mondo Duplantis werd Menno Vloon vooraf eremetaal toegedicht, zeker gezien zijn blakende vorm. Het werd een enorme teleurstelling zonder finaleplaats. De andere polsstokhoogspringer Rutger Koppelaar werd op de wedstrijddag niet fit afgemeld. Minder goed ging het ook de sprinters Joris van Gool en N'ketia Seedo af. Van Gool sneuvelde al in de series 60 meter, Seedo kwam niet verder dan de halve finale met een tegenvallende tijd. Dan deed de jonge Raphael Bouju het stukken beter door slechts éénhonderdste boven het Nederlands record te blijven.

Noord-Nederlands hoogspringgeweld in Istanboel:
Boven: goud voor Douwe Amels uit Drachten
(foto Erik van Leeuwen); rechts: zilver voor Britt
Weerman uit Assen.

succes tijdens de EK onder 23 jaar in Tampere (goud met 2,28 meter) pas zijn tweede grote succes boekte. Maar wel met twee persoonlijke records door via 2,29 even later als enige over 2,31 meter te vliegen. ‘Daar heb je tien jaar op moeten wachten, Roeske’, voegde hij er in de mixed zone breed lachend aan toe, omdat ik er in Finland toen ook bij was. Een diepe, diepe buiging voor de 31-jarige Friese hoogspringer is op zijn plaats. Geef nooit op!

Giro 555

In de aanloop naar Istanboel organiseerde Amels en passant als voorzitter van de atletencommissie van de Atletiekunie ook de Giro 555 ondersteuningsactie door atleten en bond voor de aardbevingen in Turkije en Syrië, waardoor op iedere Nederlandse vlag na een medaille het logo van de landelijke actie was afgedrukt. Het was een welgemeend en passend gebaar.

Eric Roeske

Enkele technische zaken

In het gesprek dat ik eind vorig jaar voor de Voetlichtrubriek had met Sylvia Barlag kwamen ook enkele technische zaken langs, die ik totnutoe niet aan de orde heb kunnen stellen binnen de mij toegemeten ruimte in De Vriendenband. Ze zijn echter interessant genoeg om er alsnog in een apart artikel wat dieper op in te gaan. Dat doe ik nu dan maar.

Allereerst werd in De Vriendenband nr. 5 van vorig jaar in het artikel “WK moet korter en spannender dan in Eugene” door Helmut Digel, oud-voorzitter van de Duitse atletiekbond DLV en van 1995 tot 2015 lid van de council van de IAAF, kritiek geuit op de duur van de Wereldkampioenschappen in Eugene, die over tien dagen waren uitgesmeerd. Dat kon worden teruggebracht naar zes vond hij, als je via de continenten met een kwalificatiesysteem ging werken en finalewedstrijden niet langer dan twee uur liet duren.

World rankings

De duur van zo'n groot toernooi als bijvoorbeeld een WK is een zaak, waar World

Sylvia Barlag in 1980. (foto Rob Bogaerts/Anefo; bron: Wikipedia)

Athletics volgens Sylvia Barlag al voortdurend mee bezig is. “In Boedapest worden het negen dagen in plaats van tien. Europese kampioenschappen kunnen ook in zes/zeven dagen (de EK van München vorig jaar duurde zeven dagen - PW). Dus het kán wel korter. Alleen moeten wij dus wel rekening houden met de omstandigheden waar je sport. Je kunt niet overal overdag sporten, want dan is het te heet of zo. Het tijdschema is dus heel erg afhankelijk van waar je bent, wat er redelijkerwijs kan en de hoeveelheid atleten. Bij de Olympische Spelen is dat nu gereguleerd. De hoeveelheid wordt steeds verder teruggedrongen. Bij World Athletics was dat min of meer vrij, maar we gaan steeds verder terug naar een targetaantal, een doelaantal. Dat ieder land op elk onderdeel altijd een kampioen kan uitzenden is al teruggeschoefd. Daar is dus bijvoorbeeld dat ranking systeem ook voor bedoeld. In feite worden de

limieten dus steeds strakker gesteld, waardoor je minder mensen hebt die automatisch gekwalificeerd zijn, omdat ze aan een limiet hebben voldaan. Dan moeten ze natuurlijk nog wel door hun land worden uitgezonden. Stel je hebt een doel gesteld van bijvoorbeeld zeven keer acht is 56 op een kort loopnummer. Dan heb je een leuk aantal series en halve finales. Dan worden bijvoorbeeld 25 van die 56 automatisch gekwalificeerd door die hele moeilijke limiet. De rest ervan wordt dan aangevuld uit de world rankings. Zo wordt het doelaantal gehaald, in plaats van dat je dus per land ongelimiteerd drie kunt afvaardigen. Want dan houdt het nooit op, 214 landen keer drie!”

Schoenentechnologie

Je kunt echter je limieten nog zo scherp hebben gesteld, het voorkomt niet dat je soms toch nog wordt ingehaald door de actualiteit. Zoals bij de laatste Olympische Spelen. Sylvia: “Het aantal atleten dat voldeed aan de vrij strak gestelde limieten was ineens veel hoger door de schoenentechnologie. Waardoor de aanvulling vanuit de world rankings helemaal niet meer aan de orde was en we boven het aantal uitkwamen dat het targetaantal was. Dus als Digel zegt van: *het moet minder*, ben ik het op zich wel met hem eens.”

Sylvia Barlag doelt hier natuurlijk op de eerste plaats op de nieuwe marathonschoen. “Die

schoen hebben we nu gereguleerd; wat mag en wat niet. Maar het gaat straks ook over de spikes, hè. Er is nu al een regel over de spikes, maar wat is nou de limiet? Is dat een natuurlijke, of iets wat ehm...? Kijk, bij het hoogspringen bijvoorbeeld zeggen we elke keer: je mag geen veren in je schoenen hebben. Dat is een duidelijke, hè? Want dan krijg je van buitenaf assistentie. Maar ja, wat voor schoen je ook aanhebt, als die niet actief meewerkt, maar alleen reactief, door bijvoorbeeld sneller

Snelle schoenen aan snelle benen.

(foto Erik van Leeuwen)

terug te veren of wat dan ook, waarom zou je dan niet gewoon zeggen: alles mag? Het is gewoon het menselijk lichaam dat iets wel of niet kan. Je kunt die schoen wel steeds hoger maken, maar je ziet nu al aan de beelden, dat mensen er aan de zijkant afvallen, dat je het niet meer kunt houden als je een bocht loopt. Je gaat toch ook niet op hoge hakken hardlopen? Dus nou ja, tussen al die fabrikanten is daar een enorme discussie over. Want de een zegt: laat het vrij, behalve dan dat je er niet actief materiaal onder wilt hebben dat tijdens het lopen positief iets meegeeft, om het vervolgens te kunnen weggooien, want dan is het verbruikt. Maar de andere fabrikant doet dat niet en ja, daar gaat het ons natuurlijk om in de regelgeving: dat de atleten tegenwoordig allemaal gebonden zijn aan zo'n fabrikant en dat je dus een ongelijk speelveld creëert. Daar zit het probleem. Vandaar dat je dus op een gegeven moment wel regels móet instellen. Want anders zou het inderdaad zijn van: laat maar vrij.”

Valse start

Enkele Vriendenbanden terug kwam in het interview met Frank van Ravensberg de regel langs, dat juryleden met het blote oog een snelwandel-overtreding moeten kunnen waarnemen. Ze mogen daar zelfs geen hulpapparatuur bij gebruiken. Aangezien het loskomen van de grond tot vierhonderdste van een seconde voor het menselijk oog niet zichtbaar is, is zo'n korte zweeffase dus feitelijk reglementair. De vraag is nu, of je de

regels rond de startprocedure bij het starten uit een startblok om die reden ook niet eens opnieuw tegen het licht zou moeten houden. Denk hierbij bijvoorbeeld aan de geruchtmakende diskwalificatie van de Amerikaanse hordeloper Devon Allen vorig jaar tijdens de WK in Eugene. Allen was de plaatselijke favoriet voor de gouden medaille, maar werd, omdat hij in de finale één duizendste van een seconde te snel uit de blokken was geschoten, gediskwalificeerd. De teleurstelling onder het publiek was groot. Ook de officials hadden het er duidelijk moeilijk mee, zoals de tv-beelden ons lieten zien. En hoe

Devon Allen in actie. (foto jenaragon94; bron: Wikipedia)

vaak de beelden ook werden herhaald, met het blote oog was die valse start niet waarneembaar. De elektronische apparatuur was echter onverbiddelijk en Allen kon zijn biezen pakken. Barlag: “Ja, hij had dus precies 0,099 seconde als reactietijd. Dan beginnen mensen te zeggen van: *ja, maar het is allemaal heel individueel*. Dat klopt. Reactiesnelheid is ook heel individueel. Maar je moet ergens een grens trekken en die wordt gebaseerd op degelijk wetenschappelijk onderzoek, niet met alledaagse mensen, maar met topatleten.

Wat dat meten betreft, dat is op veel terreinen zo. Dan roepen ze: *dat is voor 99,34 procent zo!* En dan blijkt gewoon zeg maar dat waarop ze dat getal bepaald hebben, die precisie helemaal niet kan suggereren. Mensen gaan vaak de fout in door de precisie waarmee ze iets weergeven niet in relatie te zetten tot wat ze aan het meten zijn, zeg maar van hoeveel samples ze metingen hebben. Bijvoorbeeld bij enquêtes, dat je tien mensen interviewt en dan zegt, dat 0,823... weet je, dat soort dingen gebeuren. Dat is dus eigenlijk wat je niet moet doen.”

Terug naar die startprocedure. De vraag die uit Sylvia Barlags betoog voortvloeit is: op hoeveel metingssamples is die 0,1 seconde reactietijd als legale ondergrens nu eigenlijk gebaseerd? Anders gezegd: is die ondergrens wel zo keihard als wij allemaal steeds hebben verondersteld?

Ik ben benieuwd wie daarover iets zinnigs kan melden.

Piet Wijker

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

‘Brilliant Bambi’

Hebt u enig idee of en zo ja wanneer er eerder een wereldrecord is gevestigd op Nederlandse kampioenschappen? Niet? Komt-ie: dat was op 31 augustus 1930 tijdens de NK-baan in Amsterdam! Tollien Schuurman evenaarde toen op de 100 m in 12,0 s het wereldrecord van de Canadese Myrtle Cook. Dat heeft niemand van ons dus mogen meemaken. En nu, bijna 93 jaar later, is daar Femke Bol, die op 19 februari 2023 het onwaarschijnlijke presteerde door op de 400 m het oeroude record van de Tsjecho-Slowaakse Jarmila Kratochvílová van 49,59 s aan gort te lopen en er 49,26 s van te maken.

Een verbijsterende prestatie. Historisch ook. Een keerpunt in de geschiedenis van de atletiek. Om ten minste twee redenen: ten eerste leken die records van Oost-Europese atletes uit de jaren tachtig om allerlei redenen tientallen jaren onaantastbaar. Ten tweede: op Nederlandse kampioenschappen ging het altijd vooral om de medailles, nooit zozeer om de prestaties. Dat was immers altijd het geijkte excuus na het zoveelste, op prestatief gebied vlakke kampioenstoernooi. Femke Bol heeft op ondubbelzinnige wijze het failliet van beide stellingen aangetoond: de records van die Oost-Europese atletes zijn wèl uitwisbaar (de Amerikaanse Britton Wilson was na Femke Bol direct al de tweede om dit met 49,48 s te onderstrepen, drie weken later in Albuquerque) en ook op een NK hoor je altijd het beste van jezelf te geven, ook als je ver vooraan ligt. Basta.

Femke Bol is zojuist de finish gepasseerd en komt tot het besef wat ze heeft gedaan. (foto's Erik van Leeuwen)

Natuurlijk, Femke Bol barst van het talent. In het verleden is echter maar al te vaak gebleken, dat je met talent weliswaar een heel eind komt, maar dat je alleen daarop niet het ultieme niveau bereikt dat in je zit. Daar moet je heel hard, heel lang en heel gedisciplineerd voor werken. Dat is nu precies wat de Amersfoortse doet. Onder begeleiding van een team waar je ‘u’ tegen zegt. En kijk nu eens wat dat allemaal oplevert, met na de NK Indoor alweer twee titels erbij op de EK Indoor in Istanboel en opnieuw een 400 m onder de 50 seconden, in 49,85 s. Dat is al de derde dit indoorseizoen (vóór Apeldoorn had zij in Metz al 49,96 s laten kloppen) en dus drie keer in één indoorseizoen. Dat heeft nog nooit iemand gepresteerd, ook Kratochvílová niet.

Femke Bol wint ook in Istanboel; in 49,85, alweer onder de 50 seconden.

Intussen wordt wereldwijd met stijgende bewondering gekeken naar de verrichtingen van onze Femke en putten met name de Amerikaanse fans zich op allerlei manieren uit om haar prestaties af te zetten tegen die van Sydney McLaughlin, zich daarbij afvragend hoe de krachtsverhoudingen tussen die twee zullen komen te liggen als straks het buitenseizoen losbarst met de WK in Boedapest als scherprechter. Eén van hen op 'You Tube' heeft haar inmiddels liefkozend de bijnaam gegeven die boven dit artikel staat: 'Brilliant Bambi'.

Schitterend, toch?

En ineens is daar ook die dekselse Amerikaanse studente aan de Universiteit van Arkansas: Britton Wilson. Helemaal uit de lucht vallen komt die nu ook weer niet, want vorig jaar werd zij in Eugene al vijfde op de 400 m horden en veroverde zij goud als lid van de Amerikaanse 4 x 400 meterploeg. Blijkbaar beleeft die nu haar grote doorbraak. Al met al gaan we op dat ene rondje op de atletiekbahn, met en zonder horden, weer heel bijzondere dingen beleven dit jaar.

Piet Wijker

An advertisement for Rien van Haperen Consultancy. The top part shows a hurdle race in progress with several male athletes in various colored singlets (blue, orange, red, white) jumping over a hurdle. The background is a green field. In the bottom left corner, there is a logo with the letters 'R' and 'H' in blue and orange, with a stylized runner icon. Below the logo, the text 'Rien van Haperen Consultancy' is written in blue and orange. At the bottom, there is a white banner with the text 'Een ervaren partner voor het uitvoeren van projectmanagement in de sport. Geen horde te hoog!' in black. Below the banner, the website 'www.rienvanhaperen.nl' and email 'rien@rienvanhaperen.nl' are listed, along with a phone number '+31.6.5365.5731'.

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Het wordt drukker en drukker! Steeds vaker en steeds meer weten mensen Erfgoed te vinden.

Marga Kortekaas, lange tijd was deze atlete van De Spartaan uit Lisse een zeer gewaardeerde werpster. Haar vraag: “Kunnen jullie vinden wat ik op 27 juni 1965 in Meerbeck (Duitsland) met de discus heb gedaan?” Ja Marga, je kwam - als juniore- tot 39,88 m en je top in dat seizoen was 40,81 m.

Oud steeple topper Hans Koeleman is de motor van het zeer lezenswaardige magazine *Mystical Miles*. In de vorige Vriendenband konden we zijn komst naar Erfgoed al aankondigen. Intussen is hij geweest om inspiratie op te doen voor nieuwe uitgaven en bracht als cadeautje zes exemplaren van *Mystical Miles* mee! Vol met verhalen over lopen en lopers, vaak nauwelijks bekende achtergrondinformatie en vooral: BELEVING! Vier uitgaven per jaar, niet goedkoop (15 euro per stuk), maar voor loopenthousiastelingen is het dat geld meer dan waard!

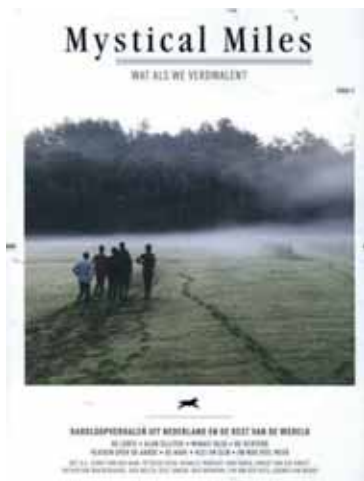
Vesperpublishing, uitgever van de Canon van de Nederlandse Atletiek (zie de vorige Vriendenband) had een stand op de Dag van de Atletiek. Wilde die graag ‘aankleden’ en leende bij ons wat bekers, memorabele medailles, 80 jaar oude spikes, het schepje dat Ali de Vries in 1936 kreeg als aandenken aan de Olympische Spelen van 1936, een koperen bord ter herinnering aan de Olympische Spelen van

Foto uit de Canon.

1928 in Amsterdam; kortom, we konden naar tevredenheid aan de vraag voldoen.

PEC, uit Zwolle natuurlijk, heeft het clubhuis opgeknapt. Vroeg ons foto's van het waarschijnlijk meest beroemde lid, hinkstapspringer Wim Peters, en een overzichtsfoto van de IJsselhal waar jarenlang zeer memorabele indoorwedstrijden zijn georganiseerd.

Fennie van Osch had gelezen dat Bert Paauw voor ons een jubileumboek van het Leidse Holland had

meegebracht. Waarop Fennie zich bedacht dat Haag Atletiek óók meerdere jubileumboeken had gemaakt. Bleek, dat wij deze allemaal hadden, behalve het boek van 90 jaar. Fijn, dat we ook die uitgaven nu compleet hebben.

De enorme kennis over atleten van Piet Wijker is niet alleen voor ons herhaaldelijk een uitermate nuttige bron van informatie, maar andersom kunnen wij Piet gelukkig ook meermalen helpen met antwoorden op zijn vragen.

Andere Tijden Sport is een t.v.-programma dat mooie momenten uit het verleden nog eens, al dan niet met de bril van nu, behandelt. Nu de prestaties van Nederlandse atleten de afgelopen jaren ervoor hebben gezorgd dat Nederland tot de top-5-landen van atletiekend Europa behoort, is de belangstelling voor atletiek sterk toegenomen. Dus is een programmamaker al meermalen bij ons langs geweest om feitenkennis, foto's, films? te halen ter voorbereiding op een programma over een atleet die ik nu nog niet bij naam zal noemen en misschien ook nog voor een andere uitzending over een tweede. Hou de programmabladen maar in de gaten!

Het stukje over de borstelspikes heeft meerdere nuttige reacties van lezers uitgelokt! Op het moment van schrijven van deze regels zijn we nog naarstig op zoek naar de ins en outs van dit speciale type schoenen. Hoop in de volgende Vriendenband het naadje van de kous te kunnen presenteren.

Enne, ik begon dit stukje met 'drukker en drukker', maar laat je daardoor niet afschrikken als je iets wil weten. Vragen beantwoorden (of dat minstens proberen) is een van onze taken waar we graag mee bezig zijn!

Hugo Tijsmans

Hoogspringen (Vrouwen)

2 meter maakte haar niet bang
Die hoogspringster uit Dover
Ze sprong niet eens – ze was zo lang
Ze viel gewoon voorover

(IdW)

(bron: Atletische verzen, door Ivo de Wijs & Theo Danes)

Boekbesprekingen

START-WORP-SPRONG

Dit in 1952 verschenen ‘Hand- en leerboek der Athletiek’ kwam ik onlangs weer tegen. De auteurs zijn: Jan Blankers (journalist, oud-coach KNAU en ‘de man van’) en P. Korver (docent aan de Academie voor Lichamelijke Opvoeding te Amsterdam en leider lichamelijke opvoeding aan de universiteit te Amsterdam).

P. Korver is dus een voorloper van Sjef Swinkels en Freek Stam, in de tijd dat op de universiteit nog sport bedreven werd.

Veel van de inhoud van dit hand- en leerboek is door de ontwikkelingen (wetenschap, technologie, materiaal e.a.) achterhaald, maar dat laat de waarde die het toen had onverlet.

Interessant is bijvoorbeeld (blz. 114) de uitvoerige beschrijving van de rugschaar, die als voorloper van de ‘flop’ beschouwd kan worden.

Minder visionair zijn de auteurs met hun mening over de “straatathletiek” (blz. 52):

“Van de atletiek op straat, zoals wij die kennen in de vorm van park- en singelopen, kunnen wij niets anders zeggen, dan dat zij een uitwas is, die niet in de atletiek thuishoort.”

Zo is het om meerdere redenen interessant om ‘Start-Worp-Sprong’ weer eens in te kijken.

Jacob Dikken

UIT DE KLEEDKAMER VAN PAROOL SPORT

U zult zich wellicht afvragen: wat doet een boek van een sportredactie van een krant, in het bijzonder van Het Parool, hier in De Vriendenband? Ik leg het u uit.

In 2019 ontstond het idee om in 2020 een reünie te organiseren tussen een groep oud-collega’s die allemaal uit grofweg de periode 1970-1990 deel hadden uitgemaakt van de sportredactie van Het Parool, maar sindsdien weer alle kanten waren uitgewaaid. Het

moest snel gebeuren, want een van hen was ongeneeslijk ziek en het was de vraag, of die er nog wel bij zou kunnen zijn.

Maar goed, alle goedbedoelde plannen werden ingehaald door corona en van een reünie kwam niets terecht. Wat volgde was een allengs uitdijende app-groep, waarin herinneringen, sterke verhalen en anekdotes elkaar in rap tempo opvolgden. Te mooi om er niet wat mee te doen. Zo ontstond, onder de bezielende leiding van Henk van der Sluis, bij de ouderen van u wellicht bekend om zijn bijdragen in onze AW, dit boek, dat in een niet-commerciële uitvoering in eigen beheer werd uitgegeven. Die 1^e druk omvat een oplage van 100 exemplaren.

Het boek geeft een uniek kijkje in de keuken van een sportredactie, de kunstgrepen die soms nodig waren om het sportkatern op tijd rond te krijgen, de bijzondere belevenissen van de sportjournalisten bij het verslaan van vooral wiel- en voetbalwedstrijden. Levensgevaarlijk waren de capriolen die af en toe werden uitgehaald om met name de Tour de France te volgen. Maar ook de strapatsen om interviews voor elkaar te krijgen, de rivaliteit met andere sportredacties, de spanningen en stress die het werken op zo'n redactie met zich meebrengen, de onderlinge saamhorigheid, de voortdurende jacht op primeurs en de dilemma's waarmee je als journalist moest worstelen, als zo'n primeur je voor de officiële bekendmaking ervan reeds werd ingefluisterd. Het komt allemaal langs in interessante, aangrijpende en hilarische anekdotes. Plus enkele bijzondere uitstapjes buiten de grenzen van de sport.

De vraag, waarom dit boek hier ter tafel komt, is hiermee echter nog niet beantwoord. Welnu, u herinnert zich misschien dat in mijn Voetlicht-artikel over Hilda van Doorn in Vriendenband nr. 1 van 2017 werd aangestipt, dat ook zij na haar atletiekcarrière enige tijd deel heeft uitgemaakt van die sportredactie. Ook Hilda moest dus in het boek aan bod komen en laat nu Henk van der Sluis mijn artikel over haar daarvoor hebben uitgekozen! Vanzelfsprekend was ik het hiermee van harte eens en dus prijkt mijn verhaal over Hilda nu tussen al die andere artikelen die dit boek zo bijzonder maken. Ik voel mij zeer vereerd.

Overigens komen er ook nog wel enkele andere interessante atletiek- of aan de atletieksport gerelateerde verhalen langs. Mits de schrijvers ervan hiervoor hun toestemming willen geven, zal ik daar in komende Vriendenbanden wat van trachten te publiceren.

Piet Wijker

VOOR HET VOETLICHT SPECIAL

Losse eindjes

Voor deze rubriek, die ik nu al bijna vijftien jaar vul, zijn er bij elkaar inmiddels zo'n 80-tal leden door mij geïnterviewd. In gesprekken van telkens een tot anderhalf uur heb ik de beweegredenen trachten te doorgronden waarom zij ooit voor de atletieksport hebben gekozen, wat hen daarbij heeft gedreven, welke doelen zij zichzelf daarbij hadden gesteld en wat daarvan, achteraf bezien, is terechtgekomen. Het waren stuk voor stuk bijzondere ontmoetingen, waarin ik soms veel meer te horen kreeg dan ik mij van tevoren ooit had kunnen voorstellen. Telkens weer probeerde ik het besprokene daarna te vatten in de ruimte die ik mijzelf daarvoor had toebedeeld, maximaal zes pagina's per keer. De Vriendenband mocht er, vond ik, niet door worden overheerst. Bovendien had ik zoiets van: wordt zo'n portret te lang, dan boet het in aan kracht. Ontkwam ik echter niet aan een langer verhaal, dan verspreidde ik dat liever over twee opeenvolgende Vriendenband-edities, zoals af en toe wel is voorgekomen.

Er blijven echter nogal eens interessante inkijkjes liggen die je niet in het verhaal kwijt kunt, om de simpele reden dat ze niet matchen met de rode draad die door het verhaal heenloopt. Dat is soms best jammer, want ze zouden op zich nog wel iets kunnen toevoegen aan het portret dat je bezig bent te schetsen. Maar ja, het verhaal moet nu eenmaal, zoals al uitgelegd, binnen de gestelde grenzen blijven.

Nu het mij ditmaal niet lukte om tijdig een afspraak te maken met een volgend beoogd 'slachtoffer', grijp ik de gelegenheid aan om enkele van die nooit eerder gepubliceerde 'losse eindjes', uiteraard met ieders toestemming, alsnog tevoorschijn te toveren.

Naar de knoppen

(VB nr. 6 – 2013)

Wie in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw opgroeide en zich een beetje maatschappij geëngageerd voelde, kwam in protest tegen de gevestigde orde. Wilde je in die tijd als jongeling wat voorstellen, dan ging je daarin mee. De Maagdenhuisbezettingen, de opkomst van de krakersbeweging, demonstraties, ludieke acties, het waren allemaal uitingen van de toenemende tegenstellingen binnen onze samenleving. Niet zonder reden wordt deze generatie getuwoordig wel de 'protestgeneratie' genoemd.

Jos Hermens

Jos Hermens hoorde daar ook beslist toe. Dat hij in zijn tijd als Pabo-student voor zichzelf de wens koesterde om later ontwikkelingshulp te gaan doen, past ook wel in dat plaatje. Toen ik hem tien jaar geleden interviewde, vertelde ik hem dat

ik ergens had gelezen, dat hij aanvankelijk had gearzeld om kinderen op deze aardkloot te zetten. Hij vond dat onverantwoord: “Ja, dat klopt. De zestiger, zeventiger jaren waren natuurlijk al een beetje van de rode..., het Verdrag van Rome van 1980..., toen werd al gezegd: de wereld gaat naar de knoppen vanwege de vervuiling, toen eigenlijk al. Dat is ook de reden dat ik pas op mijn 35ste mijn autorijbewijs heb gehaald. Op mijn 35ste! Ik ging altijd op de fiets, zo van: vervuiling, vervuiling! Ik werkte toen voor Nike. Totdat ik dacht van: ik rij hier nou met vijf tassen en mijn racefietsje van Nijmegen naar Molenhoek en dan stortte het van de regen, met al die auto’s naast mij. Dan dacht ik van: ja, Hermens! Wat de doorslag gaf was, toen ik voor de eerste keer naar New York kwam. Ik kom daar aanvliegen en heel New York in de verlichting! Toen dacht ik: ja, daar ga jij met je fiets echt helemaal niks aan veranderen. Toen ben ik toch maar mijn rijbewijs gaan halen.” De kinderen kwamen er uiteindelijk toch ook, drie in totaal. Die waren ten tijde van ons gesprek acht, tien en twaalf. Jos: “Ach, dat houdt me bezig, hahaha. Dat kun je wel zeggen”, aldus Jos Hermens.

Schuilnaam

(VB nr. 1 – 2014)

In mijn interview met **Olga Commandeur** leverde mijn vraag waar die bijzondere derde voornaam van haar, ‘Divera’, vandaan kwam, een naam die je, naar ik meende, zelden tegenkomt, een even onverwachte als boeiende reactie op. Olga: “Mijn oma heette zo, Alida Divera. Bijzonder ja, zeg dat wel. Ik heb hem ooit als ... hoe noem je dat?... schuilnaam gebruikt om Frank (haar tegenwoordige echtgenoot – PW) te versieren. Via Relatieplanet. Ik ging daar natuurlijk niet onder de naam van Olga Commandeur staan, want dan krijg je andere gasten op bezoek natuurlijk. Dus ik stond daar met Divera. Hij zat gedeeltelijk in Beverwijk en gedeeltelijk in Amsterdam. Ik had hem aangeschreven en er geen fotootje bijzitten. Dat wilde ik ook niet, want dan zouden mensen misschien dat weer aangrijpen. Ik wilde er echt anoniem op staan. Maar het mooie van Relatieplanet is, dat je wel heel doelgericht interessevelden kunt aftasten. Ik ben ook geen uitgaanstype, dus op die manier ontmoet je ook geen mensen. En dan kun je ook niet ruiken, of ze vrijgezel zijn. Dus op een gegeven moment heb ik hem aangeschreven, want dan kun je ook helemaal het profiel zien en zo. Hij was wel ietsje jonger dan ik en eigenlijk viel ik niet in zijn doelgroep, want hij wilde eigenlijk wat jonger. Tot vijf jaar jonger dan hijzelf zocht hij. Maar hij had wel gereageerd op mij, omdat ik het gewoon wel heel leuk gedaan had. Nou, zo ontstond wat mailuitwisseling en ik steeds onder elke mail: Divera. Ook uitgelegd dat ik mijn volledige naam wel een keertje zou vertellen enne... dat fotootje komt ook goed. Dus ja, hij schreef dat hij normaal eigenlijk niet reageerde op een schrijven zonder foto. Hij had toch immers zijn eigen foto er ook bijstaan? Dus ik ben toch wel benieuwd hoe dat... Maar goed, wij nog

Olga Commandeur

een paar keer over en weer schrijven. Ik heb hem toen zelfs verteld dat ik met kerstavond naar mijn zus in Beverwijk was geweest, dat ik met mijn familie naar Wijk aan Zee was geweest en dat ik de hele weg terug van Wijk aan Zee naar Beverwijk op mijn pumps had gelopen, want er was geen openbaar vervoer meer. Dat soort dingen had ik hem al verteld. Op een gegeven moment moest ik een weekend weg en had ik hem nog even snel een mailtje gestuurd, zo van: ik moet het weekend weg en we spreken elkaar daarna weer. En in de haast had ik per ongeluk: Groetjes, Olga, eronder gezet. Dus de volgende keer was het weer: Groetjes, Divera. Toen schreef hij: ja, wat is het nou, Olga of Divera? Toen heb ik gezegd, dat het Olga was en dat ik uit IJmuiden kwam. En ik had hem al wel over topsport verteld, dat ik dat gedaan had. Maar hij legde die link nog steeds niet. Kort daarna spraken we een keertje af, na anderhalve maand of zo. Toen zouden wij elkaar dus voor het eerst ontmoeten. Hij schreef: dan vind ik het toch wel leuk als ik weet wie ik ga ontmoeten. Dus nu zou ik toch wel je foto willen zien. Toen zei ik: ja, maar dan wil ik gelijk je reactie horen, want de volgende dag hadden wij afgesproken. Dus ik stuurde een fotootje op met mijn volledige naam. En hij zegt: Olga Commandeur, Olga Commandeur?!? Hoe kom ik in één dag van mijn buik af, hahaha. Dat was heel leuk, verrassend. Maarre, dat was dus mijn schuilnaam. Toch wel een mooie, hè?”

Tussen Olga Commandeur en Frank Maanders is het daarna helemaal goed gekomen. Op 9 februari 2015 is het stel in de echt verbonden.

Truttige kleding

(VB nr. 1 – 2015)

Over **Mieke Sterk** gaat het verhaal, dat zij voorafgaand aan de Olympische Spelen van 1968 de schaar had gezet in haar olympische tenue, omdat ze het zo truttig vond. Sommigen hebben dit afgedaan als een broodje-aapverhaal, maar in het gesprek dat ik met haar had voor het Voetlichtartikel in 2015 betoogde Mieke met klem, dat zij dat inderdaad had gedaan. “Het was helemaal geen broodje-aapverhaal! Het was in de tijd van de minimode en ik heb gewoon van al die rokken thuis zo’n stuk afgeknipt (Mieke trekt een denkbeeldige lijn een flink eind boven haar knieën – PW), want het was hele truttige kleding. En toen hadden we nog helemaal geen inspraak. Nu zou dat nooit meer gebeuren, zien die mensen er allemaal hartstikke lollig uit. Maar in mijn optiek zagen wij er zó truttig uit! We hadden een gebroken witte jurk met gouden knoepjes met zo’n bandje. En we hadden een donkerblauwe jurk en dan ook zonder mouwtjes, ook precies hetzelfde, dat je vooral niets zag. Twee blazers, camouflagetint, hele truttige twinsetjes, met een rood-wit streepje. En dan een grijze rok. Dus ik had gewoon alles afgeknipt. Dat had ik allemaal keurig ingezoomd, dat het in mijn ogen nog ergens op leek. Eigenlijk vonden die andere vrouwen dat ook, zelfs Maria Gommers. En anderen gingen het ook allemaal doen. Want ik mocht aanvankelijk echt

Mieke Sterk

niet meelopen in het defilé. Mij was de wacht aangezegd, want het was een schande voor de Nederlandse vlag als iemand met zo'n korte rok liep. Maar toen bleek dat de anderen dat ook gedaan hadden, toen moesten ze mij toch weer in genade aannemen. Dat is echt waar, het is helemaal geen broodje-aapverhaal! (Mieke legt wat plakboeken op tafel – PW) Kijk hier, dit heeft toen in de krant gestaan: 'Oranje in mini in defilé'. Kijk, ik heb ook nog meegedaan om die kleren te demonstreren, samen met Truus (Hennipman – PW). Op de bosbaan. Moet je kijken, met zo'n truttig hoedje. Dat hoedje was ook zo erg. Voordat we op moesten, heb ik bij iedereen dat hoedje een beetje zó (wat schuin – PW) en met deuken, gedaan, hahaha."

De leuk uitzierende kleding van tegenwoordig hebben onze tegenwoordige toppers dus vast ook een beetje aan die actie van Mieke Sterk in 1968 te danken.

Bewegen, een kwestie van overleven

(VB nr. 2 – 2016)

De achtergronden van de lange carrièreontwikkeling die **Hans Keizer** doormaakte, kennen we. Het bracht hem uiteindelijk tot het niveau van 'expert op het gebied van de invloed van beweging op het menselijk lichaam'. In het Voetlichtartikel dat ik in 2016 schreef naar aanleiding van mijn interview met hem kon ik dat feit slechts aanstippen, maar ontbrak de ruimte om er inhoudelijk verder op in te gaan. Die expertise leverde hem zelfs gasthooglerarschappen op aan de Vrije Universiteit van Brussel en de Universiteit van Salzburg.

Hans Keizer

Hoog tijd dus om daar alsnog iets aan te doen, nu de gelegenheid zich voordoet. In ons gesprek indertijd vertelde Hans, hoe hij nog steeds bezig was om zijn kennis naar een breder publiek te brengen: "Want ik merk, dat er nog steeds een gapend gat is, ook bij collega-artsen. Ondanks de overvloed aan onderzoeksdata die erop wijzen dat we voor een goede gezondheid meer zouden moeten bewegen, gebeurt dat in de praktijk niet, in tegendeel. Zelfs bij de hersenstichting was tot voor kort de opvatting: bewegen en hersenen hebben niks met elkaar te maken. Inmiddels heeft Dick Swaab (bekend hersenonderzoeker – PW) zijn standpunt herzien. Die leefstijl dus hè, die blijkt zó belangrijk voor het voorkomen voor allerlei rotziektes. Alleen, hoe doe je dat dan? Ik ben er bijvoorbeeld heel erg op tegen, dat onze oudjes worden verbannen naar alles gelijkvloers. Juist traplopen moet je, je spieren zijn tot je dood trainbaar! En als je te veel pijn in je knieën hebt, ga dan fietsen, want meestal heb je daar geen last van. Hier bij ons (Ilja en Hans Keizer wonen in Zuid-Limburg – PW) train je vanzelf door te blijven fietsen, want je moet heuvel op, heuvel af. En koop alsjeblieft niet te snel een elektrische fiets! Doe dat pas op het allerlaatst, als je echt niet meer kan. Met name de ouderen geneeskunde vind ik heel interessant. Een oud-studente van mij, die inmiddels allang gepromoveerd is, heeft dat prachtig aangetoond. Je moet spieren zien als een – wat wij noemen – metabool orgaan. Oftewel, je hele

stofwisseling wordt voor een belangrijk deel bepaald door de conditie van je spieren. Getrainde spieren zijn heel belangrijk voor je vetverbranding. Helaas hebben veel jonge mensen tegenwoordig al stofwisselingsproblemen, omdat hun spieren in een slechte conditie zijn. Toen ik daar in '95 in een paar ziekenhuizen een lezing over hield, zeiden zij: *ja maar, hoe kan dat nou?* Ja nou, het is gewoon zo! Dat hebben ze aangenomen en nu is het algemeen aanvaard. Hoe kan je spieren dan zo goed mogelijk trainen, zodat ze weer suiker opnemen, zodat ze weer vetten gaan verbranden, zodat je cholesterolhuishouding normaal blijft? Dát is de boodschap die men over moet brengen. Hoeveel moet je dan doen? Hoe intensief? Uit recent onderzoek is gebleken dat 3x per week (30-60 min) met matige tot hoge intensiteit zowel de stofwisseling alsook de functie van hart- en bloedvaten verbetert. Dat kan ook met minder lange inspanningssessies, maar dan moet de intensiteit worden verhoogd. Maar er valt nog veel te onderzoeken. Wat is nou echt het minimum? Hoe ver? Hoe vaak? Wat zijn de rusten ertussen, et cetera. *Kan ik het ook doen door gewoon naar mijn werk te fietsen?* Ik denk het wel. *Kan ik het doen door te wandelen?* Ik denk het niet. Dat hebben we bewezen. Maar als je snelwandelt, pittig wandelt en heuvel op, heuvel af, ja, dan werkt het, dan helpt het. Als je gewoon wandelt niet, dat helpt geen sikkepit. Daar houd ik mij nog steeds mee bezig.”

De boodschap is duidelijk, lijkt mij. We kunnen er allemaal ons voordeel mee doen.

Kernenergie is niet eng

(VB nr. 6 2022)

Als u dacht dat u na de twee laatste Vriendenbanden nu wel zo ongeveer alles van **Sylvia Barlag** afwist, hebt u het mis. Sylvia doet nog veel meer. Lees maar: “Ik ben ook bestuurslid van de Nederlandse Natuurkundige Vereniging. Ik ben samen met mijn man bezig in de kernenergie. Hij is van oorsprong een echte kernfysicus en ik niet. Ik ben deeltjesfysicus, dat ligt eigenlijk in het verlengde daarvan. Hij onderhoudt een website en we hebben dus een hele groep van mensen die allerlei dingen uitwisselen. Zo heb ik een stukje onderzoek gedaan naar wat er eh..., dat gaat dus over het beheersen van kernenergie, zeg maar waarom we daar niet bang voor hoeven te zijn. Dat is echter allemaal geschreven voor volwassenen. Ik heb dus onderzoek gedaan naar wat er in het lesmateriaal op de basisschool wordt geschreven bij natuur en techniek en aardrijkskunde. En daar wordt hetzelfde gedaan als bij volwassenen: kernenergie wordt negatief geframed en kinderen wordt vooral angst aangejaagd voor kernenergie. Volstrekt onterecht! Er staan dus dingen bij als van: *bij een kerncentrale komt straling vrij*. Maar als je een goede journalist bent, moet je bedenken: *woorden doen ertoe!* Er komt geen straling vrij bij een kerncentrale. Er komt straling vrij bij kernsplijting en die wordt in die centrale nu juist binnen gehouden. Feiten worden gewoon verdraaid. Op die manier jaag je kinderen dus angst aan. Wij ijveren ervoor dit

Sylvia Barlag

anders te doen. Ook heb ik aan de auteur van het boek “Waarom we niet bang hoeven zijn voor kernenergie” gevraagd of hij een dergelijk boek voor kinderen kan schrijven. Ik kan over kerncentrales allerlei positieve dingen zeggen. Er zijn natuurlijk ook negatieve dingen, die nog opgelost moeten worden, of waar men mee bezig is het op te lossen. Maar datzelfde geldt voor windmolens. Wat doe je met die afgedankte bladen? Die worden nu ergens onder de grond gestopt. Alsof dat fijn is.”

Sylvia Barlag moet bij ons maar eens een college kernenergie komen geven, ben ik geneigd voor te stellen.

Leuke man

(VB nr. 1 2023)

In mijn Voetlichtartikel in de vorige Vriendenband vertelde **Jaap Noordenbos**, dat hij

Jaap Noordenbos

Adriaan Paulen zo'n leuke man vond. Dat hij bijvoorbeeld altijd moest lachen om Paulens uitspraak, dat die de finishpalen opvat. Jaap: “Hij was toch wel een beetje een fan van mij.” Wat niet wegneemt dat hij ook wel eens eh... laten we zeggen bijzondere dingen met Paulen heeft meegemaakt. Zoals: “Er was een wedstrijd in Oostenrijk, in Innsbruck, een tweedaagse wedstrijd met een 100, een 200 en een 400 meter en ik won ze alle drie. En ik won zo'n (Jaap wijst aan hoe groot – PW) vaas van kristal, bergkristal. Ja, en dan moest je terug, met zo'n ding. Hoe doe je dat? Maar Paulen was komen kijken. Hij zegt: *ik neem hem wel in mijn auto mee naar huis. Je krijgt hem terug van me.* Ik

heb hem nooit meer teruggezien natuurlijk, hahaha. Toen, bij die boekuitreiking van Paul van Gool (“Tegendraads visionair” – PW) was de dochter van Paulen er. Ik zeg: joh, herken jij zo'n grote vaas? En zij: *ja, ja.* Die stond geloof ik bij haar thuis! Ik zeg: *oorspronkelijk heb ik die verdiend. Maar ik hoef hem niet meer terug te hebben, hoor.* Dat was Ad Paulen.”

Of die keer samen met kogelstoter Cees van Wees. Jaap: “We zaten samen in zijn auto, gingen we naar Denemarken. Die Van Wees zat achterin en ik zat naast Paulen. Ik kende zijn geschiedenissen met auto's. Wat gebeurt er? Dat we er goed vanaf zijn gekomen, is een wonder. Liep d'r een wiel af! Enne... hij was een goeie coureur moet ik je vertellen, want hij hield hem goed in bedwang. Zegt-ie tegen Van Wees: *jij gaat even dat wiel d'r weer aanzetten.* Nou ja, toen we eenmaal weer reden, toen had-ie kritiek. Paulen zet die wagen stil en zegt: *rot maar op, want dat is iets wat ik niet wil horen.* En die Van Wees, dat was ook al zo'n rouwdouw, die jongen, die snapte er helemaal niks van. Uiteindelijk heeft Paulen hem wel weer meegenomen, natuurlijk. Hij kon hem daar moeilijk laten staan. Maar hij moest niet zo zeiken, vond-ie. Dat heeft-ie trouwens ook een keer met zijn vrouw gedaan. Ja, het was wel een mannetje, hoor. Ik heb er wel mee gelachen, echt gelachen, met die man.”

Piet Wijker

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

Global Sports
Communication

Runner-up Lieke Klaver

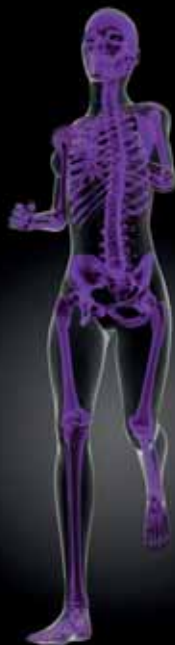
Ze komt er wat bekaaid vanaf, Lieke Klaver, vindt u ook niet? Toch staat zij met haar 50,34 s op de 400 m dit indoorseizoen op de vijfde plaats van de wereldranglijst, is zij, op Femke Bol na, de beste 400 meterloopster die wij ooit hebben gehad en waren Femke en zij de enigen, die met twee medailles uit Istanboel terugkeerden. Ik durf zelfs te stellen dat, zonder de felle tegenstand van Lieke Klaver, Femke Bol in Apeldoorn nooit tot die wereldrecordprestatie was gekomen. En Lieke blijft zich,

net als Femke, nog steeds ontwikkelen. Kortom, die zie ik ook nog wel onder de 50 seconden duiken, waarschijnlijk dit jaar al. Vandaar dat we hier de schijnwerper nu eens speciaal op haar zetten. Ze heeft het dubbel en dwars verdiend.

Lieke Klaver in actie op de 400 m tijdens de EK Indoor in Istanboel. (foto Erik van Leeuwen; bron: Wikipedia)

Piet Wijker

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Een verhaal over de uitvinding van het schrift

De Griekse filosoof Plato bedacht een mythe, die Socrates, in dialoog met Phaidros, navertelde:

Er wordt gezegd dat heel lang geleden de Egyptische god Thoth het schrift heeft uitgevonden. Hij ging ermee naar de koning van Egypte, Thamos, om deze uitvinding aan te bevelen. Bij Thamos aangekomen, sprak hij:

“Hier heb ik een uitvinding, koning, die de Egyptenaren wijzer en minder vergeetachtig zal maken. Het schrift is hét middel om het geheugen te trainen en de wijsheid te vergroten”.

De koning was gewend om bij iedere uitvinding die hem gepresenteerd werd, zich af te vragen wat het nut ervan was. Hij antwoordde: “Je hebt al veel goede uitvindingen gedaan zoals getallen en berekeningen, net als meetkunde en sterrenkunde en bovendien het damspel en het dobbelspel. Maar een uitvinder is niet bepaald de juiste persoon om de voor- en nadelen van zijn eigen uitvinding te beoordelen. Zo is het nu ook bij jou: uit liefde voor je uitvinding prijs je een eigenschap ervan aan die in werkelijkheid averechts werkt. Mensen, die kunnen schrijven, zullen hun geheugen niet meer trainen en worden

vergeetachtig. Om iets te onthouden zullen zij op geschreven tekens vertrouwen en niet op hun eigen geheugen. Wat jij nu hebt ontdekt is een middel om iets te bewaren, niet een ruggensteun om iets te onthouden.

En wat de wijsheid betreft: je leerlingen zullen de naam hebben wijs te zijn, zonder dat ze dat ook werkelijk zijn. Ze krijgen een enorme hoeveelheid informatie, die ze echter voor het grootste deel niet zullen begrijpen. Het worden ‘veelweters’, geen wijze mensen. Bovendien worden ze irritant omdat ze dan eigenwijs zijn in plaats van wijs.”

Thoth. (bron: Wikipedia)

Hoe deze dialoog verder ging, is nu voor dit artikel minder van belang. Wat is dan de reden om deze bijdrage aan De Vriendenband hiermee te beginnen? Ontegenzeggelijk is de uitvinding van het schrift fenomenaal belangrijk geweest, wat zouden we zonder moeten doen? Maar uit bovenstaande, kort samengevatte mythe blijkt ook, “dat elk voordeel zijn nadeel heb...”, om met een alom bekende, nog niet zolang geleden overleden ‘filosoof’ te spreken. Heel veel plussen maar zeker zoveel minnen. Ondanks het feit dat de wereld sinds Plato nogal veranderd is en dat de hoeveelheid kennis, die moet worden bewaard, om te voorkomen dat elke generatie opnieuw het wiel moet uitvinden, voor geen mens meer te overzien is.

De middeleeuwse Leonardo da Vinci is nog altijd een beroemdheid als architect, uitvinder, ingenieur, filosoof, natuurkundige, scheikundige, anatomist, beeldhouwer, schrijver en schilder.

Mensen die tegenwoordig een universitaire studie afgerond hebben, specialiseren zich niet meer op een bepaald vakgebied maar op een (steeds kleiner) onderdeel daarvan. Het gaat nog eens zover komen dat straks iemand een Nobelprijs uitgereikt krijgt omdat zij of hij álles weet van niéts!!

Nu terug naar onze sport en herinner je nog eens het verhaaltje uit de vorige Vriendenband, over de kwart-mijl-lopers. Hoe primitief ging het er in onze ogen in die tijd aan toe! Uit het vele dat er sinds die tijd verbeterd is, pak ik één aspect: de invloed van (para-)medici. De sinds ongeveer anderhalve eeuw toegenomen kennis van anatomie en fysiologie heeft al zeer veel betekend. Maar nóg belangrijker was de winst, behaald door inspanningsfysiologie. Want een lichaam in rust of tijdens een kalm wandelingetje reageert en functioneert heel anders dan wanneer er een grote prestatie wordt gevraagd.

Trainingsleer, lichaamsverzorging waaronder ook blessurebehandeling en massage, voeding en nog veel meer hebben dankbaar gebruik gemaakt van de enorme groei van de medische wetenschap.

Bron: Wikipedia

Echter, dat heeft ook een schaduwzijde opgeleverd. Vitaminepilletjes kunnen soms wel degelijk helpen, maar wat is het verschil tussen die peppillen en een ander soort peppillen?

Wat doet een toegediende spuit om ondanks een probleem toch deel te kunnen nemen aan een

wedstrijd die je ‘niet mag missen’?

Wat doet het gebruik van geneesmiddelen die voor iets heel anders ontworpen zijn en die door atleten gegeten worden om zodoende hopelijk tot prestatieverbetering te komen?

Denk nog eens terug aan de (ik noem het maar:) ‘medische mishandeling’ van Oost-Europese sportvrouwen een halve eeuw geleden, omdat zij het visitekaartje moesten zijn voor hun geweldige thuisland. En zie hoe sommige van deze dames er nu bijlopen.

De anti-dopinglijst die het WADA opgesteld heeft en steeds weer opnieuw aanpast, wordt groter en groter.

Laat ik maar stoppen. Dat mensen voor het behalen van topprestaties grenzen opzoeken, valt te begrijpen. Dat er dus ook zijn, die nog net iets verder gaan, is en blijft een gegeven.

Zo zie je maar, of het nu om het schrift of om medische kennis gaat, of om wat dan ook, alles heeft voor- en nadelen. Om met een overbekende sportieve opmerking te besluiten: Elke medaille heeft toch immers twee kanten?

Hugo Tijsmans

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Ook wij moeten gaan kiezen

In de vorige Vriendenband heb ik beschreven in welke flipperkast wij ons als Jeugdfonds op dit moment bevinden. Nog een keer een korte samenvatting van al onze wensen en de (on)mogelijkheden die er zijn om deze uit voeren.

De doelstellingen van het Jeugdfonds zijn bekend: talentvolle jeugd verder op weg helpen naar de top. De volgende opties om dit te bereiken behoorden tot de mogelijkheden en zijn ook nog steeds opties om dit uit te voeren:

- **Individuele ondersteuning.** Dit hebben wij jarenlang met succes gedaan en daarvoor ook veel waardering van de door ons “gesponsorde” atleten gekregen. Om financiële redenen worden wij sterk beperkt in het aantal atleten dat wij kunnen ondersteunen. Daarnaast vinden wij dat er te weinig positieve effecten zijn voor de Vrienden van de Atletiek en dan met name op het gebied van publiciteit en de positieve impact op de Vrienden.

- **De C-Spelen en U16 interland.** Deze noem ik bewust in één adem, omdat beide evenementen al decennialang onmiskenbaar met elkaar verbonden zijn. De C-Spelen van AAC zijn een prachtig evenement en het niveau stijgt ieder jaar. Een goede graadmeter is het aantal beste jaarprestaties die in dat weekend gerealiseerd worden. Het uitnodigen

van de nrs.1 en 2 op ieder onderdeel voor de U16 interland heeft ook zeker een toegevoegde waarde. Erg jammer is dat de jaarlijkse U16 interland tegen Westfalen na de duidelijke opleving in 2019 in Enschede bij de herstart in 2022 na de Corona periode op geen enkele manier meer een volwaardige strijd bleek te zijn.

- **Het jaarlijkse U17 indoor event.** Gestart in 2018 in Zoetermeer en het eerste evenement waar vier liga's: Wallonië, Vlaanderen, Westfalen en Nederland bij betrokken waren. Een wens – deelname van meer landen – ging hiermee in vervulling. Na Münster en Gent kwam er de Corona blokkade en nu blijkt helaas dat verdere

Nadine Broersen, de eerste jeugdfonds-atlete die zich voor Olympische Spelen wist te kwalificeren, die van Londen in 2012. Twee jaar later werd zij wereldkampioene op de meerkamp tijdens de WK indoor in Sopot. (foto VB archief)

voortzetting niet mogelijk is, omdat er geen indoorlocaties voor dit evenement beschikbaar zijn in Wallonië en Nederland.

- **Meer aandacht voor jeugd bij bestaande toevenementen.** In 2023 gaan wij voorzichtig beginnen met een speciaal klasement voor atleten onder de 20 jaar bij het verspringen, een speerpuntonderdeel van de Atletiekunie. De organisatoren van de drie grote voorjaarsevenementen: Ter Specke Bokaal, de Harry Schulting Games en De Gouden Spike hebben hun medewerking toegezegd. Ook kijken wij hoe nationale wedstrijden voor U18 atleten kunnen worden versterkt, zoals bijvoorbeeld de Battle of the B's.

Binnen het bestuur van de Vrienden van de Atletiek is besloten om ons met het Jeugdfonds volledig te focussen op een outdoor interland met jongens- en meisjesteams van U16 en U18 met deelname van de vier liga's die betrokken zijn bij het indoor event. Hierover lopen vele discussies en alle liga's staan achter dit idee. Het probleem op dit moment is echter het vinden van een datum. De wedstrijdkalenders van de vier landen lopen zeker niet synchroon. Discussies hierover zijn volop gaande en er ligt een voorstel om in juli met elkaar fysiek om de tafel te gaan en dan alle (on)mogelijkheden duidelijk te krijgen. Deze doelstelling is mede tot stand gekomen in een overleg met enkele experts en hebben de instemming van de Atletiekunie.

Wat zijn de keuzemogelijkheden?

Vanuit het bestuur is er een duidelijke doelstelling geformuleerd: een outdoor interland voor U16 en U18 met vier liga's. Hier wordt hard aan gewerkt en zelf blijf ik positief dat dit gaat lukken. Alleen zal het niet meer uitvoerbaar zijn in 2023. Vanuit de huidige situatie kan er een voorkeurslijstje gemaakt worden dat er als volgt uitziet:

1. Outdoor interland voor U16 en U18 teams met vier liga's.
2. Indoor interland voor U17, maar dan alleen in Gent of Münster.
3. Nationale wedstrijden voor de jeugd meer gaan ondersteunen.
4. Individuele ondersteuning.

Totdat er een duidelijk en uitvoerbaar plan is wil ik voorstellen om alle Jeugdfondsgelden te "bevriezen". Als deze Vriendenband op de mat valt is de Algemene Ledenvergadering van 15 april al achter de rug en heb ik daar uitgebreid en transparant de mogelijkheden gepresenteerd over de toekomst van het Jeugdfonds. In de Vriendenband van juni hoop ik een mooie voortgang mede te kunnen delen.

Atletiek is hot!

Dat stond met dikke letters op de Facebookpagina van Andy Houtkamp tijdens zijn radioverslag van de Nederlandse Indoor Kampioenschappen in Apeldoorn. En zij die daar

aanwezig waren kunnen het volmondig beamen. Zowel zaterdag als zondag was er hele mooie en vooral hoopgevende atletiek te zien met als absolute apotheose natuurlijk de 400 meter finales met een weergaloos wereldrecord van Femke Bol. De sfeer tijdens die loop in een bijna vol Omnisport was vergelijkbaar met Thialf. Onder die vele mooie prestaties werd vooral bij het hoogspringen aangetoond, dat er in Istanboel bij de Europese kampioenschappen wel eens voor verrassingen gezorgd kon worden en niets bleek minder waar te zijn. Twee atleten die wij met trots en een beetje chauvinistisch “onze” Jeugdfondsathleten mogen noemen, zorgden ervoor dat zelfs het voetbalminnende Studio Sport de gouden plak van Douwe Amels als “breaking news” bracht. Even terug in de tijd:

Douwe Amels: In 2010 (Douwe was toen 19 jaar) werd het Jeugdfonds gewezen op het talent uit Drachten. Met name wijlen Chris Konings brak regelmatig een lans voor het supertalent uit Drachten. Het Jeugdfonds ondersteunde Douwe voor het eerst in 2011, het jaar waarin hij ook voor de eerste keer nationaal indoorkampioen werd met een hoogte van 2 meter en 13 centimeter. De ondersteuning werd ook in 2012 en 2013 gegeven en Douwe zette het verzamelen van nationale titels voort tot het huidige aantal van 18. Douwe is zeker geen persoon die alleen maar met zichzelf bezig is en heeft al meerdere keren laten blijken de Vrienden van de Atletiek en het Jeugdfonds een warm hart toe te dragen en mee te willen denken met de opzet en aanpak van deze organisaties. Veel atletiek liefhebbers gingen uit hun bol, toen hij in Istanboel de 2,31 passeerde, een hoogte waar hij in Apeldoorn al aan geproefd had.

Britt Weerman, blij met zilver op de EK in Istanboel. (foto Erik van Leeuwen; bron: Wikipedia)

Britt Weerman is pas 19 en verraste met een hele fraaie zilveren medaille op het EK. Dat zij goed is was twee jaar geleden al bewezen toen zij kampioene van Europa werd bij atleten jonger dan 20 jaar. Britt was toen 17 en sprong 1,88. In 2020 heeft het Jeugdfonds haar een jaar ondersteund en bij de nominaties stellen wij de atleten een paar vragen. Eén daarvan was wat de doelstellingen op langere termijn zijn.

Het antwoord van Britt:

2021: Deelname EK <20

Nederlands kampioen hoogspringen MJA

2022: Nederlands record hoogspringen (senioren)

Lange termijn:

2023 en later: Deelnames EK en WK senioren

Zelfkennis, bescheidenheid of doelgericht? Misschien leuk om nu eens te vragen wat haar doelstellingen op langere termijn zijn en dan met name de vraag, wat wij kunnen verwachten op 31-jarige leeftijd, de huidige

leeftijd van Douwe. Nog 12 jaar genieten van hoogspringen?

En dan nog even dit...

Op 16 februari stond dit bericht op Teletekst en de dagen daarna hier en daar in de pers.

Natuurlijk is dit verschijnsel al jaren bekend, de grote vraag is echter, of het nu erger is dan 20 jaar geleden. De mededeling dat de animo om lid te worden of te blijven daalt met daarbij de redenen geeft aan, dat het nu erger is geworden. Als je dan met hart en ziel bezig bent om talentvolle jeugd verder te helpen op weg naar de top, dan vraag je je af of het verloren tijd is.

Kijkend naar het jaarplan van de Atletiekunie spreken mij de volgende opmerkingen aan:

Art. 2.1: In 2023 helpen we onze clubs om het fundament van jeugdleden te versterken. In dit artikel wordt aangegeven hoe verenigingen het plezier in atletiek kunnen verhogen.

Art. 4.1: In 2023 scouten we talenten, leiden ze op in het vak van topatleet en bereiden ze voor op internationale

toernooien. Rode draad hier is dat talenten van nu de toppers zijn van de toekomst.

Doelstellingen die duidelijk zijn en getuigen van een goede en breed gedragen wil om atletiek verder te ontwikkelen. Het is ook volledig in lijn met de wensen van het Jeugdfonds en toch krijg ik er een vreemd gevoel bij als ik op teletekst lees dat het de jeugd niet meer interesseert, dat die jeugd andere hobby's heeft en verplichtingen maar moeilijk kan accepteren. Moeten wij als organisaties dit zo maar laten gaan? Kan er aangegeven worden – al of niet in overleg met NOC*NSF en de Atletiekunie – hoe het verloop kan worden geanalyseerd of afgeremd? In het jaarplan kan ik daar niets over vinden. Dus... maar accepteren dat het gebeurt, of blijven zoeken naar oplossingen? En daarmee is de cirkel rond, wij zijn weer terug bij het begin van dit verhaal, ook wij moeten keuzes maken!

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Mei 2023

4 Sylvia Barlag (69)	15 Jan Parlevliet (91)
4 Marius Bos (85)	19 Annemarie Damen-de Boer (77)
7 Norbert Groenewegen (64)	20 Marian van Amsterdam (62)
8 Lidy Makkinje-Vonk (77)	21 Jan Paul van Veenen (61)
12 Alfred Verhoef (77)	22 Dicky van Lunteren-van Dijk (92)
13 Marjo van Agt-Ruyters (65)	25 Arie van Delft (69)
13 Ben Japink (80)	26 Grete Koens (54)
14 Harry Nijhuis (89)	27 Hans Douwes (87)
14 Wilma Rusman-Zukrowski (65)	28 Ysbrand Visser (62)
15 Rob van Bokhoven (64)	

Juni 2023

1 Marcel Klarenbeek (63)	17 Ton van Dorst (85)
2 Toon Verkerk (69)	17 Eltjo Schutter (70)
5 Peter Konijnenburg (70)	17 Herman Hofstee (60)
5 Enno Tjepkema (58)	19 Tilly Jacobs (67)
5 Eric Velzing (66)	20 Peter van Leeuwen (65)
6 Chris Mooij (76)	20 Eduard Talstra (53)
8 Bas Zwijnenburg (82)	22 Truus van Amstel (67)
9 Elly van Hulst (64)	23 Jan Struijk (73)
10 Monique Janssen (58)	24 Egbert Nijstad (81)
10 Willem Jan van Vliet (61)	25 Wim van Hemert (84)
11 Joop Keizer (82)	25 John IJzerman (74)
12 Jet van Wageningen-van de Giessen (81)	27 Jacob Dikken (90)
13 Jan Jansma (72)	28 Gerard Bultje (39)
14 Margreet Verbeek (62)	28 Klaas Kanis (78)
15 Truus Hennipman-Cruiming (80)	30 Gerrie Heinemans (80)
16 Corrie Bakker (77)	30 Wim Roosen (67)